

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **Ing. Bc. M. W.**, zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou, se sídlem Václavské náměstí 819/43, Praha 1, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2016, č. j. PPR-34564-63/ČJ-2015-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2022, č. j. 9 Ad 5/2017 – 138,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru (dále jen „služební funkcionář“) rozhodnutím ze dne 26. 10. 2015, č. 1325/2015, propustil žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Podle závěru psychologa Policejního prezidia ČR ze dne 17. 6. 2015, který dne 17. 8. 2015 v přezkumném řízení potvrdil vedoucí psycholog Policie ČR, žalobce není osobnostně způsobilý výkonu služby v Policii ČR.

[2] Z rozhodnutí služebního funkcionáře vyplývá, že žádost o zjištění osobnostní způsobilosti byla podána na základě rozhovoru žalobce s jeho nadřízeným plk. H., který proběhl dne 6. 5. 2015. Během něho žalobce beze slov napsal na papír následující sdělení: *„Pracuji pro skupinu v rámci Policie ČR, která má legitimní zájmy. Vynesl jsi informace o mé osobě, ač jsi nemusel, ohrozil jsi tím zájmy této skupiny. V případě, že budou vyneseny další informace, nebo se to bude opakovat, nebo nedojde k nápravě, budou vyneseny informace o tvé osobě.“* Uvedený incident vyústil v převoz žalobce do Psychiatrické nemocnice Bohnice. Zde žalobce uvedl, že přibližně před měsícem jej oslovili dva muži vydávající se za pracovníky Generální inspekce bezpečnostních sborů, kteří mu na tabletu ukázali shora uvedené věty, dali mu za úkol, aby je napsal na papír a v květnu ukázal svému nadřízenému. V průběhu řízení také uvedl, že jej dne 5. 5. 2015 na ubytovně navštívili muž, který se představil jako příslušník GIBS, a žena. Oba vystupovali z pozice moci, hrozili žalobci násilím přiložením paralyzérů ke krku a vyhrožovali usmrcením jeho blízkých, přátel nebo kolegů. Požadovali, aby napsal na papír výše uvedené tři věty.

[3] Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře a toto rozhodnutí potvrdil.

[4] Městský soud rozsudkem ze dne 15. 10. 2020, č. j. 9 Ad 5/2017 - 99 (dále jen „předchozí rozsudek městského soudu“), zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný se totiž řádně nevypořádal s tím, proč služební funkcionář nevedl současně i řízení o propuštění ze služebního poměru pro pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 327/2019 - 109, č. 3967/2020 Sb. NSS. Z něj pro nyní projednávanou věc plyne, že správní orgány měly po přezkoumání lékařského posudku Ministerstvem vnitra rozhodnutím ze dne 28. 7. 2015, č. j. OZZ-58-1/ÚLK-2015, posoudit, zda by propuštění z jednoho z více souběžně existujících důvodů mělo pro žalobce odlišný důsledek z hlediska zásahu do jeho veřejných subjektivních práv a povinností než propuštění z důvodu jiného. Tuto povinnost by správní orgány neměly pouze tehdy, pokud by při propuštění z obou důvodů byla právní pozice žalobce zcela shodná jako v případě, kdy je propuštěn pouze z jednoho důvodu.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 As 421/2020 - 41, zrušil předchozí rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud neměl podle kasačního soudu postaveno najisto, že jeho právní závěry mohou v souzené věci (alespoň potenciálně) vést k ovlivnění výsledku sporu a ochraně žalobcových veřejných subjektivních práv. Žalobce se v průběhu řízení velmi striktně vymezoval vůči tomu, že trpí duševní poruchou a je zdravotně nezpůsobilý k výkonu služby. Naopak tvrdil, že je zdravý. Rozsudek městského soudu tak má potenciál žalobci ještě více přitížit, neboť jeho výsledkem může být závěr o tom, že trpí duševní poruchou. V opačném případě bude pouze následovat svůj závěr o tom, že (ne)existence psychické choroby nemá vliv na propuštění pro osobnostní nezpůsobilost.

[6] Městský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Ve světle závěrů kasačního soudu nepovažoval městský soud za vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, skutečnost, že se žalovaný nezabýval případnou existencí dalšího souběžného důvodu

pokračování

pro propuštění žalobce ze služebního poměru. Žaloba byla postavena na tvrzení žalobce, že žádnou duševní poruchou netrpí a že jej v psychiatrické nemocnici hospitalizovali neprávem, proti své vůli a v důsledku vylákání jeho nadřízenými. Žalobce se vůči závěru o své zdravotní nezpůsobilosti v průběhu správního řízení opakovaně výslovně ohrazoval. V žalobě netvrdil, proč by jeho případné propuštění ze služebního poměru pro pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby vedlo k jiným důsledkům z hlediska dopadů do jeho právní sféry, ani netvrdil, že by tím došlo k menšímu zásahu do jeho veřejných subjektivních práv, než tomu bylo při jeho propuštění z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti. Městský soud označil za nepřipustné rozšíření žaloby o nové žalobní body po uplynutí zákonem stanovené lhůty tvrzení žalobce obsažená v podání ze dne 11. 5. 2022 a při ústním jednání před soudem konaném dne 19. 5. 2022. Tehdy připustil možnost svého psychiatrického onemocnění. Uvedl také, že nelze vyloučit, že toto onemocnění vzniklo v souvislosti s výkonem jeho služby. Za zásah do svých veřejných subjektivních práv označil skutečnost, že propuštěním ze služebního poměru výlučně podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru mu správní orgány znemožnily uplatňovat nárok na náhradu škody na zdraví. Žalobce jak v průběhu řízení před služebním funkcionářem, tak i v žalobě dosud kategoricky popíral, že by kdy duševní poruchou trpěl. Nikdy také netvrdil, že by mu při výkonu služby byla způsobena škoda na zdraví v důsledku služebního úrazu či (jakékoliv) nemoci z povolání. Pouze na okraj městský soud dodal, že podle posudku lékařské komise č. 2 Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, oblastního zdravotnického zařízení Praha ze dne 25. 6. 2015 nebylo žalobcovo onemocnění podle zdravotnické dokumentace v přímé souvislosti s výkonem služby v policii.

[7] Podle městského soudu existovaly dostatečné důvody pro podání žádosti o přezkum osobnostní způsobilosti žalobce ve smyslu § 2 písm. c) vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Vzhledem k události ze dne 6. 5. 2015 a dalším s ní souvisejícím okolnostem byly dány důvodné pochybnosti o žalobcově osobnostní způsobilosti k výkonu služby. Návrh služebních funkcionářů na psychiatrickou hospitalizaci žalobce byl zcela odůvodněný a přiměřený okolnostem případu, a to jak vzhledem k obsahu sdělení, které žalobce napsal na papír v průběhu rozhovoru se svým nadřízeným, tak i s přihlédnutím k tomu, jakým způsobem se následně snažil vysvětlit důvody, které jej k tomuto jednání vedly. Případné jednání plk. H. nemohlo mít na proces zkoumání osobnostní způsobilosti žalobce zásadnější vliv. O tom, jak se celý incident, spočívající v napsání oněch tří vět žalobcem a jejich předložení nadřízenému plk. H., odehrál, není mezi stranami sporu. Případné nejasnosti a pochybnosti mohou panovat pouze ohledně skutečných důvodů, které žalobce k tomuto jednání vedly.

[8] Městský soud se neztotožnil s žalobcem ani v tom, že posudky psychologa a vedoucího psychologa jsou nepřezkoumatelné. Obsahují veškeré náležitosti vyžadované vyhláškou o osobnostní způsobilosti, jsou velmi detailní, vnitřně konzistentní a podložené přesvědčivými argumenty. Žalobce v žalobě žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil závěry psychologického posudku týkající se jeho osoby, ze kterých služební funkcionář při rozhodování v dané věci vyšel.

[9] To, zda je plk. H. nyní trestně stíhán, je podle městského soudu pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irrelevantní. Jeho role v projednávané věci skončila

sepsáním záznamu o incidentu ze dne 6. 5. 2015 a kontaktováním nadřízené. Na procesních úkonech služebního funkcionáře v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru se plk. H. nijak nepodílel. Především nemohl nijak ovlivnit výsledek psychologického posudku týkajícího se osobnostní způsobilosti žalobce. Právě tento psychologický posudek, a nikoliv úřední záznam sepsaný plk. H., byl klíčovým důkazem, z něhož služební funkcionář čerpal zjištění o pozbytí osobnostní způsobilosti žalobce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností a navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a městskému soudu věc vrátil k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatel namítal, že v jeho případě se ani nejedná o dva souběžné důvody pro propuštění. K zahájení řízení o jeho propuštění došlo v době, kdy posudek vedoucího psychologa o osobnostní nezpůsobilosti žalobce nebyl dosud „pravomocný“ ani „vykonatelný“. Tím se stal až dne 21. 8. 2015. V dispozici služebního funkcionáře však byl již od 25. 6. 2015 posudek o pozbytí zdravotní způsobilosti. Bylo tedy nehospodárným aktem svévole, že služební funkcionář se zahájením řízení vyčkával, dokud nabude vykonatelnosti posudek psychologa o žalobcově osobnostní nezpůsobilosti. Žalovaný tento postup doposud vysvětloval pouze pochybnými výmluvami, např. že mu byl posudek psychologa (nevykonatelný a nezakládající ještě důvod pro zahájení řízení o propuštění) doručen dříve než vykonatelný posudek lékařský. Kdyby služební funkcionář postupoval podle zákona, nemohlo by k souběhu důvodů propuštění vůbec dojít. Městský soud se k této nezákonnosti postavil příliš benevolentně.

[12] Za zcela nesprávné označil stěžovatel to, jakým způsobem se městský soud vypořádal s jeho námitkou o předčasném zahájení řízení o propuštění. Služební funkcionář měl v době zahájení řízení pouhé pochybnosti o osobnostní nezpůsobilosti stěžovatele, které však z hlediska dikce § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru důvod pro propuštění zjevně nezakládají.

[13] Není pravdou, že stěžovatel nebrojil proti posudku psychologa, jak tvrdí městský soud. Od počátku řízení poukazuje na skutečnost, že důvodem pro vyslání ke zjištění osobnostní způsobilosti byl pouze incident popsáný v úředním záznamu plk. H.. Byl přílohou žádosti zjišťování osobnostní způsobilosti OKFK-2390-2/ČJ-2015-250002, sám služební funkcionář na něj v žádosti poukazuje. Stěžovatel nemá přístup ke způsobu vyhodnocení psychologického vyšetření, nemůže se proti posudku bránit a není mu ani dána možnost zjistit objektivitu posudku o osobnostní způsobilosti. Městský soud odmítl vypracovat revizní posudek, přestože Krajský soud v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 48 A 102/2016 ustanovil znalce, který vysvětlil, na jakých metodách svůj posudek založil.

[14] Městský soud bagatelizoval také souvislost mezi incidentem s plk. H. a jeho následně odhalenou trestnou činností. Plukovník i jím sepsaný úřední záznam je zcela nevěrohodný, neboť se plk. H. v dané době obával o prozrazení své trestné činnosti. Přitom řízení o propuštění bylo odůvodněno a postaveno pouze na tomto úředním záznamu. Orgány vnitřní kontroly ani služební funkcionář nijak nereagovali na stěžovatelovy návrhy, že jim

pokračování

ukáže místo, kde byl kontaktován neznámými muži, kteří se představili jako příslušníci GIBS, ani na žádosti o zajištění kamerových záznamů z daného dne. Neprovedením těchto důkazů došlo ke zcela nepřipustnému a účelovému vykreslení jeho osoby jako někoho, kdo snad trpí schizofrenií či bludy.

[15] Závěr městského soudu, že případné propuštění stěžovatele z více souběžných důvodů by nemělo vliv na jeho veřejná subjektivní práva, je nesprávný. Městský soud nesprávně aplikoval rozsudek č. j. 1 As 327/2019 - 109. Aby se městský soud nemusel příliš zabývat argumentací týkající se dopadů do veřejných subjektivních práv stěžovatele, označil ji účelově a nepřesvědčivě za nové žalobní body. Jedná se přitom pouze o rozvedení hypotetických dopadů, které případné nezrušení napadeného rozhodnutí žalovaného bude pro stěžovatele mít. Soud zná právo a je si tedy vědom i veškerých možných dopadů do osobnostní sféry stěžovatele. Stěžovatel nebyl povinen v žalobě tvrdit veškeré možné dopady do svých veřejných subjektivních práv. Nadto výsledek procesu zkoumání osobnostní i zdravotní způsobilosti nemůže být založen na tom, co subjektivně vnímá stěžovatel, tedy že tvrdí, zda se cítí zdravý či nemocný, ale na tom, co je objektivně zjištěno.

[16] Stěžovateli byla také upřena jakákoliv možnost se proti lékařskému posudku o pozbytí zdravotní způsobilosti bránit, neboť jej podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu nelze samostatně přezkoumávat v rámci správního soudnictví. Podle tehdy platné vyhlášky č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka nemusí obsahovat závěr o tom, zda je nebo není zdravotní nezpůsobilost v přímé souvislosti s výkonem služby. I podle nyní platné vyhlášky je lékař pracovnělékařských služeb při mimořádné lékařské prohlídce oprávněn pouze konstatovat, zda je příslušník způsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru nebo nikoli.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že závěry dokládající pozbytí osobnostní způsobilosti stěžovatele byly služebnímu funkcionáři doručeny dříve, a proto zahájil řízení o propuštění ze služebního poměru pouze z tohoto důvodu. Současně až do vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 327/2019 - 109 nepovažoval vedení řízení o propuštění ze dvou důvodů za reálně možné. Nadto z rozsudku neplyne, že by měl být stěžovatel propuštěn toliko z důvodu zdravotní nezpůsobilosti, pokud již správní orgány učinily závěr, že pozbyl též osobnostní způsobilost, jak pravděpodobně předpokládá stěžovatel. Žalovaný se ztotožnil s městským soudem, že právní postavení stěžovatele by se nezměnilo, ani pokud by správní orgány přistoupily k rozšíření důvodů pro propuštění ze služebního poměru. Současně je podle žalovaného zajímavé sledovat, jak se argumentace stěžovatele v průběhu soudního řízení mění. Ke kasační námitce týkající se trestního stíhání plk. H. žalovaný uvedl, že stěžovatel zaměňuje důvody podání žádosti o přezkum osobnostní způsobilosti a důvody zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru. Odkazovaný rozsudek krajského soudu, ze kterého podle stěžovatele vyplývala povinnost provést znalecký posudek, je nepřiléhavý, neboť v odkazovaném případě bylo jeho účelem zjistit, zda pozbytí osobnostní způsobilosti nemohlo být pouze dočasného charakteru v důsledku šikany. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má rovněž požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda byly správní orgány povinny vést řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru ze dvou souběžných důvodů, či nikoli. V souvislosti s tím nejprve hodnotil námitku týkající se časové posloupnosti vydání jednotlivých posudků.

[20] Podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, *jestliže podle lékařského posudku poskytovatele pracovnílékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím*. Podle § 42 odst. 1 písm. j) musí být propuštěn také tehdy, *jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby*.

[21] Podle § 79 odst. 1 téhož zákona *zdravotní způsobilost příslušníka posuzuje poskytovatel pracovnílékařských služeb při lékařských prohlídkách. Proti lékařskému posudku o zdravotní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu poskytovateli pracovnílékařských služeb, který posudek vydal*. Podle § 79 odst. 2 tohoto zákona *osobnostní způsobilost příslušníka posuzuje psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru*.

[22] Služební funkcionář obdržel závěr psychologa o tom, že stěžovatel není osobnostně způsobilý k výkonu služby, dne 19. 6. 2015. Závěr vedoucího psychologa obdržel dne 20. 8. 2015. Služební funkcionář zahájil řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru dne 25. 8. 2015. Zamítnutí návrhu na přezkoumání lékařského posudku ze dne 28. 7. 2015 mu bylo doručeno teprve 12. 2. 2016. Přestože je zarážející, že služební funkcionář obdržel podklad, na jehož základě je povinen postupovat podle § 42 zákona o služebním poměru, s takovým časovým prodlením, nelze v jeho postupu spatřovat žádnou tendenčnost či svévoli, jak se snaží stěžovatel naznačit v kasační stížnosti.

[23] Soud připomíná, že je stejně jako městský soud vázán svým předchozím právním názorem vysloveným v rozsudku č. j. 1 As 421/2020 - 41. V něm soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu. Nejvyšší správní soud zde připomenul, že je třeba vždy zkoumat, zda pochybení správního orgánu vede rovněž ke zkrácení veřejných subjektivních práv žalobce; v opačném případě je zrušující rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008 - 69).

[24] Dále uvedl, že „[v]e věci projednávané v rozsudku č. j. 1 As 327/2019 - 109 se žalobkyně domáhala vyslovení své nezpůsobilosti pro možnost požadovat náhradu škody dle § 103 služebního zákona (...). V nyní souzené věci se však žalobce **naopak velmi striktně vymezuje**

pokračování

*k závěru o tom, že trpí duševní poruchou (je zdravotně nezpůsobilý k výkonu služby); tvrdí, že je zdrav. Sám ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že propuštěním se dostal do situace, ve které je na něj pohlíženo, jako by takovou poruchou trpěl, což pociťuje jako podstatnou újmu. Soud přesto v projednávané věci po stěžovateli žádá, aby zohlednil, zda neměl u propuštění ze služebního poměru zohlednit i důvod pro pozbytí zdravotní způsobilosti, tedy případně konstatovat, že žalobce je duševně nemocen (trpí akutní polymorfní psychotickou poruchou se symptomy schizofrenie). **Žalobce se však vůči závěru o zdravotní nezpůsobilosti opakovaně výslovně ohradzuje** (viz část trestního oznámení od č. l. 202 správního spisu; návrh na přezkoumání lékařského posudku na č. l. 240 správního spisu; a opakovaný návrh na přezkoumání lékařského posudku č. l. 284 správního spisu). Stěžovatel na tuto skutečnost upozornil i v rámci ústního jednání (srov. zvukový záznam ústního jednání před městským soudem v čase 31:25 a dále). Městský soud přesto k této otázce toliko uzavřel, že „mu s ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu nepřísluší, aby se k výše nastíněné otázce, která je z hlediska možnosti propuštění žalobce ze služebního poměru pouze z jednoho z více souběžně zjištěných důvodů zásadní, vyjadřoval jako první, resp. aby tuto otázku posuzoval namísto služebního funkcionáře sám.“ Úkolem městského soudu je ovšem dostatečně odůvodnit svůj závěr o tom, že jde o vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí žalovaného. (...) Je pak úkolem soudu, aby, chce-li vyhovět žalobě tím, že zruší rozhodnutí žalovaného, **sledoval zejména ochranu žalobcových veřejných subjektivních práv**. O těch musí mít v řízení takřkajíc jasno.“ (zvýraznění doplněno NSS)*

[25] Uzavřel, že „[z] obsahu správního spisu se podává, že žalobce nemá za to, že trpí duševní poruchou (proti tomuto závěru i opakovaně brojí), a žalovaný konstatoval, že závěr o tom, že žalobce (ne)trpí duševní poruchou, nemá vliv na jeho osobní nezpůsobilost (srov. č. l. 391 správního spisu). „**Vyhovující“ rozsudek městského soudu tak paradoxně má potenciál žalobci ještě více „přitížit“, neboť jeho výsledkem může být závěr o tom, že trpí duševní poruchou**. Shledá-li naopak žalovaný, že žalobce netrpí duševní poruchou, je zjevné, že bude následovat svůj závěr o tom, že (ne)existence psychické choroby nemá vliv na propuštění pro osobnostní nezpůsobilost, což městský soud v rozsudku nepopřel. Výsledek správního řízení při současném odůvodnění napadeného rozsudku nebude pro žalobce příznivější. Naopak žalobce proti rozsudku městského soudu nemůže pro jeho „vyhovující“ výrok podat kasační stížnost, ač proti jeho závěru o osobnostní nezpůsobilosti ve vyjádření ke kasační stížnosti oponuje.“

[26] Stěžovatel má pravdu v tom, že jeho tvrzení o možnosti žádat náhradu škody za újmu na zdraví není novou skutečností, ale konstatováním možností, které by mohl uplatňovat, rozhodl-li by žalovaný jiným způsobem. Těchto možností si byl samozřejmě vědom městský soud i Nejvyšší správní soud. Vzhledem k obsahu správního spisu a stěžovatelovým dosavadním tvrzením, jak je již v předchozím rozsudku shrnul kasační soud (viz výše), zde však nebyl prostor je vůbec zvažovat. Novým tvrzením je však stěžovatelovo konstatování, že může trpět duševní nemocí. Stěžovatel svou kasační argumentací dezinterpretuje závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu a v napadeném rozsudku městského soudu. Nově totiž tvrdí, že je možná psychiatricky nemocen, že tato nemoc možná plyne z výkonu povolání a že je tedy pravděpodobně oprávněn uplatňovat nárok na náhradu škody. Zásah do svých veřejných subjektivních práv tedy spojuje se změnou své dosavadní výpovědi. Zatímco doposud (v průběhu správního řízení a před městským soudem v předcházejícím řízení) brojil proti závěrům o tom, že je psychicky nemocen, po vydání výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu naopak svá tvrzení

naprosto změnil a tvrdí nyní, že snad duševně nemocen je. Městský soud zcela jistě nepochybil, pokud k jeho novému tvrzení ohledně existence duševní nemoci, navíc zcela odporujícímu jeho předchozí výpovědi, nepřihlédl.

[27] Důvodná není ani námitka, že výsledek procesu zkoumání osobnostní i zdravotní způsobilosti nemůže být založen na tom, co subjektivně vnímá stěžovatel. Takový názor je rozporný se závěry vyslovenými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterými je nyní soud vázán. Kasační soud ke svým závěrům dospěl právě na základě dosavadních vyjádření stěžovatele, z nichž plynulo, že odmítal závěry o své duševní nemoci.

[28] Proto zde ani nebyl prostor pro to brojit proti lékařskému posudku správní žalobou v rámci přezkoumání rozhodnutí o propuštění, pro které je posudek podkladovým materiálem (k nemožnosti jeho samostatného přezkumu např. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016 - 26). Tato příčina plyne z logiky věci. Lékařský posudek nevedl k žádným právním důsledkům (nebylo na jeho základě zahájeno řízení o propuštění), a nebyl zde tedy ani důvod jej přezkoumat.

[29] Nedůvodná je i námitka o předčasném zahájení řízení o propuštění. Ustanovení § 42 zákona o služebním poměru je konstruováno tak, že služební funkcionář v rámci řízení o propuštění zjišťuje, zda jsou podmínky, se kterými je propuštění příslušníka spojeno, naplněny. Pokud služební funkcionář dojde k závěru, že tomu tak skutečně je, musí přistoupit k propuštění příslušníka. Z obsahu správního spisu vyplývá, že služební funkcionář zahájil řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru sdělením ze dne 25. 8. 2015. Ve sdělení odkázal na závěry obsažené v posudcích psychologa a vedoucího psychologa, v nichž bylo stanoveno, že stěžovatel není osobnostně způsobilý k výkonu služby v Policii ČR. Stěžovatelovo tvrzení, že služební funkcionáře k zahájení řízení vedly pouze jeho důvodné obavy a nikoli závěry podložené psychologickými posudky, tedy není pravdivé. V souladu s městským soudem má proto Nejvyšší správní soud za to, že služební funkcionář zahájil řízení důvodně.

[30] Kasační soud se s městským soudem ztotožňuje také v hodnocení přezkoumatelnosti psychologických posudků. Ty rovněž splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu soud odkazuje na bod 51 napadeného rozsudku). Stěžovatelovo tvrzení ohledně důvodů, proč psychologický posudek vůbec vznikl (tedy, proč byla podána žádost o zjištění osobnostní způsobilosti stěžovatele), se mívá s konstatováním městského soudu, že stěžovatel v žalobě nebrojil proti závěru psychologických vyšetření. Jedná se totiž o odlišné otázky – stěžovatel hovoří o „iniciátorovi“ procesu, zatímco městský soud o závěrech posudků samotných. V rámci soudního přezkumu rozhodnutí o propuštění je přitom příslušník bezpečnostního sboru oprávněn napadat i psychologický posudek (to vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2016, č. j. 3 As 132/2015 - 36).

[31] Stěžovatel nemá pravdu ani v tom, že řízení o propuštění bylo odůvodněno a postaveno pouze na úředním záznamu plk. H., který je nyní trestně stíhán, což podle stěžovatele dokládá jeho nevěrohodnost. Jak správně uvedl městský soud, na základě události ze dne 6. 5. 2015 sice služební funkcionář požádal o zjišťování osobnostní způsobilosti stěžovatele. Nicméně na procesních úkonech služební funkcionáře v řízení

pokračování

o propuštění stěžovatele ze služebního poměru se plk. Holub nijak nepodílel a nemohl ani nijak ovlivnit výsledek psychologického posudku. Ten byl přitom klíčovým důkazem, z něhož služební funkcionář čerpal zjištění o pozbytí osobnostní způsobilosti stěžovatele.

[32] Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud nepochybil, jestliže potvrdil závěry žalovaného stran důvodnosti propuštění stěžovatele ze služebního poměru pro jeho ztrátu osobnostní způsobilosti podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Při zodpovězení otázky, zda byl žalovaný povinen vést řízení o propuštění ze dvou souběžných důvodů, pak městský soud respektoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku kasačního soudu č. j. 1 As 421/2020 - 41.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[34] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2023

Ivo Pospíšil
předseda senátu